

„RUTHARIUS CHRISTIANUS.“

DR. I. PREGELJ.

Otroci so izvlekli nekod izpod strehe zaprašene in orumenele liste starega papirja, vzeli škarje, napravili lep iz pšenične moke, krojili ves dan in lepili in srečno naredili nekaj tistega, kar imenuje Moh. knjiga »zračni zmaj«. Ko so bili gotovi, so se šumno dvignili, begali na cesto, skušali pognati papirnato igračo visoko v zrak in se ob mraku nasitili svojega veselja in pustili »zmaja« v vejah košate lipe za cerkvijo, kjer je visel v rosi, solncu in dežju do jeseni, ko je potegnil močan veter in otrešel z listjem posinele in preperete papirnate cape na tla. Stari Jernač, ki je govno pobiral po cesti in ga nosil na svojo njivo, se je sklonil za capami, jih pobral, ogledal, zložil, obrisal prahu in stopil v župnišče, zakašljal trikrat, podrsal nerodno z nogo po tlaku v veži in zaklical glasno:

»Dobro jutro želim, gospod fajmošter, če so doma.«

»Doma!« je odgovoril širok moški glas v sobi na levi in trenutek pozneje so se odprla vrata in pred Jernačem je stal fajmošter Tomaž z gosjim peresom za ušesom, s črtalom med ustnicami in z nepopisano polo papirja v levi. Ostre in modromirne njegove oči pod košatimi obrvmi so mu šle srepo preko naočnikov, ki so mu ležali nizko na

nosu; premerile so vso postavo Jernačevo od glave do nog in obvisle na listih, ki jih je držal v roci. Brez vsega uvoda je rekel duhovnik domače, nevljudno:

»Kakšen d... pa si spet pobral na cesti, govnač Jernač?«

Jernač je stegnil roko in se v nekaki zaupni robotosti pošalil:

»Ali boste z roko prijeli, če je d...?« Fajmošter Tomaž se je zagledal v liste, stopil bliže k vratom, bral, se zasmejal in menil:

»Takšnega osla še ni bilo kakor je bil ta, ki je to pisal.«

Takoj pa se mu je obraz zresnil in je mrmral:

»Osel gor, osel dol. Dobro je pisal.« Nato pa je pogledal hitro in nezaupno čez naočnike na Jernača in vzkliknil:

»Ali si samo to našel?«

»Bog ve da, gospod fajmošter,« je odvrnil Jernač.

Fajmošter se je spet zamislil v liste, jih nato zgrnil in položil na polico za seboj in menil rezko:

»Zaklad pa ni, ne misli; pravi d... si pobral. Ga boš spet drago prodal za srebrn florint?«

»Kar boste dali, gospod fajmošter,« je odvrnil Jernač preprosto. »Bo pa anti že res, da je pisanje vredno florint, če sami pravite.«

»Florint za d...« je zaklical roboti gospod Tomaž, »kdo je že slišal kaj takega? Ali misliš, da je fajmošter Tomaž res zato na svetu, da bo vsako gnojišče s srebrom potlakal pa vsako cunjо kupil, ki jo je Jernač na cesti pobral.«